

26. 01. 2022

**Interný koncert
Základnej umeleckej
školy
J. L. Bellu v Kremnici**

Program

1. **Michaela Murgašová** piesne ľudu Fašiangy Turíce PŠ Heligónka M. Žufka
2. **Dorotka Plankenbuechlerová** anglická škola Tony is March PŠ Klavír M. Páchniková
3. **Timea Mojžišková** R.Schwalm Prelúdium 1. r./prim. Klavír M. Páchniková
4. **Ľuboš Kantárik** piesne ľudu Po nábreží koník beží 1. r./prim. Akordeón M. Petriková
5. **Viera Nagyová** H.G.Heumann Stompin Rex Boogie 1. r./prim. Klavír M. Páchniková
6. **Dominika Balkovičová** W.A.Mozart Allegretto 1. r./prim. obligát husle M. Plachetka
7. **Adela Golhová** C. Susser Hopsasa 1. r./prim. Gitara K. Štroffeková
8. **Emma Mališová** V.Rebikov Tanec 1. r./prim. Husle M. Plachetka
9. **Sebastian Kostrian** R.Schwalm Prelúdium 2. r./prim. Klavír M. Páchniková
10. **Johana Knappová** A. Diabelli Detský tanec 2. r./prim. Klavír M. Petriková
11. **Šarlota Knappová** Ľudo Dobrovoda Hladomor je stále bližšie 2. r./prim. Prednes P. Luptovský
12. **Ľukáš Mališ** piesne ľudu Dunajská kasáreň 2. r./prim. Akordeón M. Petriková
13. **Samuel Slašťan** R. Schumann Vojenský pochod 4. r./prim. Klavír M. Petriková

14.	Jakub	Janda	Holandská tradičná	Tulipány z Amsterdamu	3. r./sek.	Akordeón	M. Žufka
15.	Natália	Surmová	Danill Charms	Našla Máša hríb	2. r./prim.	Prednes	P. Luptovský
16.	Šimon	Mráz	F. Carulli	Andantino	2. r./sek.	Gitara	K. Štroffeková
17.	Daniel	Hufka	Matthew Sweeney	Nočný chlapec	3. r./sek.	Prednes	P. Luptovský

Úsmevné spomienky husľového virtuóza Petra Michalica na Ľudovú školu umenia v Kremnici (dnešnú Základnú umeleckú školu J. L. Bellu v Kremnici pri príležitosti jedného z okrúhlych jubileí školy)

„Boli to čarovné roky. Azda ani nie tak kvôli hudbe samej, tam povinnosť prevažovala nad radosťou, ale predovšetkým vďaka miestu, kam sa za hudbou chodilo. Škola bola totiž vtedy umiestnená v budove kláštora, ktorý tesne pred tým nútene opustili Františkáni. Okrem hudobnej školy bol v budove ešte súd, ČSM, advokátska poradňa, kino a ktovie, čo ešte. Kláštor si i bez mníchov ponechal svoju tajomnosť, vznešenosť a akúsi vnútornú silu. A labyrint chodieb. Ísť do kina znamenalo absolvovať zložitý orientačný pochod do útrob budovy. Žiak, ktorý sa chodbami statným schodišťom dostal na hodinu, nemohol necítiť bázeň a nepočúvať slová pedagóga ako takmer Slovo Božie. Riaditeľňa bola zrejme kedysi pracovňou predstaveného, lebo bola posiatá barokovými freskami, ktorých zlaté tóny sa nadvzdušne odrážali na sklách okuliarov súdruha riaditeľa Jelínka. Jeho rozhodne nie štíhla postava ideálne synchronizovala s atmosférou baroka i kláštora. Neharmonizoval s ňou ale JUDr. Balogh, právnik, ktorému päťdesiate roky znemožnili výkon tejto profesie, takže sa mu napokon zišli jeho amatérske hudobné vedomosti. Samozrejme sme ho ústne titulovali „súdruh“. On nás zase každého tituloval slovom „migriči“. Jeho manželka, ktorú získal až z Maďarska, sa v tom čase učila po slovensky. Keď chcela kúpiť mozoček, uviedla mäsiarovi do šeku otázku: „či má rozum“. Manželka môjho milovaného a obdivovaného učiteľa Országa (Rudibáčiho) sa, myslím, slovensky nikdy nenaučila. Zato jej manžel si počínal v oslovovaní nášho krásneho a neľahkého jazyka tak statočne, že aj najortodoxnejší člen SNS by musel kypieť spokojnosťou. Nedokázal síce rozlíšiť rod mužský od ženského- používal ich zväčša naopak- ale to vôbec nevadilo, lebo si vytvoril rod univerzálny a chlapcov i dievčatá oslovoval „mojička“. Časť jeho slovníka by Slovenské národné múzeum v Martine malo zaradiť medzi exotické skvosty. Napr. museli sme dávať pozor na správny „prstoklad“. Keď sme hrali veľmi falošne, obyčajne nás prerušilo zvolanie „...hudáčka, ša pišťa!“ V pojmológii mohol Rudibáčimu konkurovať snáď iba môj sused a člen rodiny primášov Oto Szeksányi, ktorý ma fascinoval špeciálnou znalosťou prstov na ruke. Rudibáči totiž zistil, že Oto nevie, čo je ukazovák. Tak ho teda vyskúšal. Podľa Ota sa každý prst volal „paliček“. Ku krásnemu jubileu mojej rodnej hudobnej školy prispievam aspoň touto hŕstkou spomienok. Ďalšie, napr. o veľkých rukách Petra Berčíka, až o desať rokov.

Peter Michalica